

РЕШЕНИЕ

№ 193

гр. Стара Загора, 06.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и трета година
в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Николай Ил. Уруков
Веселина К. Мишова

при участието на секретаря Катерина Ив. Маджова
като разгледа докладваното от Пламен Ст. Златев Въззивно гражданско дело
№ 20235500500340 по описа за 2023 година

Производството е на осн. чл.259- 272 от ГПК във вр. с чл.141, ал.7 от ТЗ
във вр. с чл.79, ал.1 и чл.266, ал.1 и във вр. с чл.82- 86 от ЗЗД.

Въззивното дело е образувано въз основа на подадена в законния 2-
седмичен срок по чл.259, ал.1 от ГПК въззивна жалба вх.№ 1220/21.03.2023г.
от ищцата- пълнолетната българска гражданка д-р М. К. У.-К. от гр.С.З.
против негативната за нея част от първоинстанционното Решение №
22/21.02.2023г. по гр.д.№ 587/2022г. по описа на РС- гр.Раднево,
обл.Старозагорска, с което са били отхвърлени исковите й претенции против
ответника- работодател МБАЛ“Д-р Димитър Чакмаков Р.“- ЕООД, гр.Р., ***
за заплащане на възнаграждението й като управител на това болнично
заведение. Счита, че в атакуваното му част първоинстанционното Решение
било необосновано, незаконосъобразно и неправилно, като излага подробни
фактически и правни аргументи в своя подкрепа. Прави оплаквания, че
обжалваното Решение противоречало изцяло на закона и на събраните по
делото доказателства, че същото било необосновано, неправилно,
незаконосъобразно и постановено в противоречие с процесуалните правила.
Моли настоящия въззивен съд да отмени изцяло в атакуваната му част
първоинстанционно Решение и да постанови ново, с което да уважи изцяло
исковете против ответника, ведно със законните последици от това. Не е
имала свои нови доказателствени искания пред настоящия въззивен съд.
Претендира разноските си пред двете съдебни инстанции, като не е

представила свой Списък по чл.80 от ГПК. В проведеното открито съдебно заседание по делото въззивницата не се е явила лично и/или чрез процесуален представител и не е пледирала пред настоящия въззивен съд.

В законния 2- седмичен срок по чл.263, ал.1 от ГПК не е постъпил писмен Отговор на в.жалба от ответника- въззиваем „МБАЛ Д-р Димитър Чакмаков- Р.“- ЕООД, гр.Р., ***. В проведеното открито съдебно заседание се е явил процесуален представител- адвокат, който не е имал нови доказателствени искания, и е пледирал да се отхвърли въззивната жалба, като неоснователна и недоказана, и да се потвърди в атакуваната му част първоинстанционното Решение, като напълно мотивирано, законосъобразно и правилно, съобразено с естеството на длъжността на въззивницата и договора ѝ за управление с болницата. Претендира разносните си пред въззивния съд. В този смисъл е пледоарията на процесуалния му представител- адвокат, както и предварителната му писмена защита по делото. Представя списък с разносните си по чл.80 от ГПК.

Въззивният ОС- Ст.Загора в настоящия си състав, след като обсъди доводите на всяка от страните, събраните пред РС доказателства, приетата експертиза и приложимите по казуса материалноправни и процесуални норми, счита за установено и доказано по несъмнен начин следното:

Безспорно предмет на спора по делото е искането на управителката на болничното заведение за изплащане на суми по договора ѝ за управление на МБАЛ "Д-р Д.Чомаков"- ЕООД, гр.Р., ***. Процесните претендирани възнаграждения, предмет на въззивната жалба, обаче нямат трудово- правен характер по своята юридическа същност, а облигационни по договор за управление на ТД по ТЗ. Следователно за разлика от трудовите правоотношения в облигационните такива, особено когато са по ТЗ/каквото е процесното паричното възнаграждение/, се дължи единствено и само при съответното изпълнение на насрещните задължения на изпълнителя/въззивницата/, а не е автоматично само по силата на самото правоотношение. Пред РС са били събрани достатъчно относими доказателства, че въззивницата безспорно е допуснала неточното изпълнение на договорните си задължения, изразяващи се в допуснати груби нарушения при управление на болницата, довели до изпадането ѝ в трайно неблагоприятно икономическо състояние и до практическа невъзможност да заплаща задълженията си. Видно от множеството писмени доказателства пред РС, както и от приета без възражение от никоя от страните по делото съдебно- счетоводна експертиза/ССЕ/, безспорно и категорично е било доказано пред първата съдебна инстанция, че болницата е увеличавала своите загуби в периода на управление на въззивницата, че тя не е осъществявала достатъчно дейности и че не е получавала необходимите приходи, които да позволят нормалното ѝ функциониране. А в същото време са били изплащани огромни суми във вид на допълнителни възнаграждения на определени служители, в нарушение на вътрешните правила за изплащане на такива възнаграждения в самото болнично заведение.

Неслучайно в чл.9 (3) от Договор за възлагане на управлението страните по него изрично са уговорили, че Едноличния собственик на капитала на болницата/Община- Раднево/ не гарантира размера на възнаграждението на Управителя/въззивницата/ и по никакъв начин не го компенсира при липса на средства в самото търговско дружество- въззиваемата болница. Същевременно е налице категорично, ясно и недвусмислено изразено съгласието от управителя/въззивницата/ да получава своето възнаграждение, като такъв, при изричното условие, че под нейно управление болницата разполага с необходимите парични средства за изплащане на това възнаграждение. Въззивницата/управителка/ е получавала редовно своите заработени средства, изплащането на които е зависело само от нея през срока на управлението ѝ. Но в края на това нейно управление болницата дотолкова е влошила финансовото си състояние, че тя/като управител/ не е осигурил средства дори за удовлетворяване на своите договорени парични вземания, като неин управител. Видно от представеният Протокол от Заседанието на Общинския съвет на гр.Р., *** от 26.02.2020г., договорът за управление на въззивницата/като управител на болницата/ е прекратен след установени злоупотреби при управлението от нея на болницата, довели до образуване на наказателно производство и налагане за мярка за неотклонение „задържане под стажа“, като договорът е прекратен единствено и само поради трайни негативни стопански последици за самото търговско дружество/болницата/. Именно за такава фактическа и правна хипотеза са взели предварително предвид страните по договора за управление с горещитираната разпоредба от договора между тях и напълно точно, ясно и недвусмислено са изразили волята си, че едно такова бъдещо евентуално положение/каквото се е реализирало на практика по късно във времето/, управителят не следва да получава своето предвидено в договора, но негарантирано от Община-Раднево възнаграждение за управлението ѝ.

В тази връзка на пълно неоснователни се явяват защитните тези на въззивницата/управител/, че уговорката в чл.9 (3) от Договор за възлагане на управлението бил нищожна, тъй като противоречал на закона, макар въззивницата въобще да не е посочила на коя конкретна законова норма противоречи тази разпоредба, като най- общо е посочила, че винаги се дължало парично възнаграждение за положен труд. Това по принцип е вярно единствено и само при трудовите правоотношения по общия закон/КТ/ и другите специални закони/ЗМВР, ЗОВС, ЗСВ, ЗДА, ЗДАНС, ЗМ и други/, но процесния договор за управление на търговско дружество по ТЗ въобще няма такъв характер.

На е налице и твърдяната „неравноправност“ на тази договорна клауза, понеже този правен термин се използва при потребителските правоотношения/ЗЗП, ЗПК и други/, каквото процесното определено не е, и няма действаща и приложима правна норма, която да предвижда нищожност при „неравнопоставеност“ в областта на приложимото облигационно/ЗЗД/ и търговско/ТЗ/ право.

Наред с това се дължат от възложителя на управителя претендираните от нея „допълнителни възнаграждения“, тъй като в хода на първоинстанционния процес е било установено и доказано по несъмнен и безспорен начин, че липсват законовите и договорните предпоставки, определени във вътрешнодружествените правила, които да дават възможност на болницата за начисляване на някакви такива „допълнителни възнаграждения“ на управителя- въззивницата. Дори нещо повече- именно с начисляването и изплащането на едни такива „допълнителни възнаграждения“, въззивницата/управител/ безспорно и доказано е нанесла допълнителна имуществена вреда на управляваното от нея търговско дружеството, като значителна част от тези незаконосъобразно начислени недължими допълнителни плащания са получени именно от нея в качеството ѝ на управител, а останалите са получени от определени от нея длъжностни лица в болницата, без ясен закон или договорен критерий за поличаването им. Безспорно е било установено и доказано пред РС, че тези плащания очевидно противоречат на разпоредбите на чл.21а, чл.21б, ал.1 и ал.2 , чл.21д и чл.28 от „Правилата за разпределение на финансовите средства и работната заплата в МБАЛ "Д-р Д.Чакмаков-Радиево"- ЕООД, гр.Р.". През целия период на управление от въззивницата, лечебното заведение е формирало финансов резултат „загуба“ в размер на безспорно доказаните 463 000 лв. за календарната 2018г. и 609 000 лв. за календарната 2019г., в резултат на което не е следвало да се изплаща допълнително материално стимулиране на управителя/въззивницата/ и служителите, макар че съгласно представените официални справки начислените и изплатени по този начин първични възнаграждения надхвърлят, като размер претендираните по делото иски суми от въззивницата- ищца.

Предвид всички гореизложени съображения въззивният ОС- Ст.Загора намира, че процесната въззивна жалба е напълно неоснователна и недоказана, че обжалваното първоинстанционно Решение на РС се явява изцяло правилно, законосъобразно и мотивирано, и следва да бъде напълно потвърдено, ведно с всички законни последици от това.

На осн. чл.280, ал.3, т.1, пр.2 от ГПК, тъй като никоя от процесните многобройни парични иски претенции не е над законната граница от 5 000 лв., настоящото въззивно съдебно Решение е окончателно и не подлежи на по-нататъшно касационно обжалване пред по- горен съд.

Ето защо предвид гореизложените мотиви и на осн. чл.272 от ГПК във вр. с чл.141, ал.7 от ТЗ във вр. с чл.79, ал.1 и чл.266, ал.1 и във вр. с чл.82- 86 от ЗЗД, въззивният ОС- Ст.Загора

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло в атакуваната му част Решение № 22/21.02.2023г. по гр.д.№ 587/2022г. по описа на РС- гр.Раднево, обл.Старозагорска.

ОСЪЖДА М. К. У.-К., ЕГН ***** от гр.С.З., *** да заплати на „МБАЛ Д-р Димитър Чакмаков Р.“- ЕООД, ЕИК ***, с адрес на управление в гр.Р., ***, *** сумата **4 400** лв./четири хиляди и четиристотин лева/ без 20 % ДДС, съответно сумата **5 280** лв./пет хиляди двеста и осемдесет лева с 20 % ДДС/, представляваща направените разноси за възнаграждение на един пълномощник- адвокат във въззивното производство.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____